

прежснато копаятъ изъ земята каменна соль. Тя лежи на грамадни пластове въ земята. Отгоре, на повърхнината на последната, навредъ се виждатъ буци соль, а машинитѣ непрестанно шумятъ. Главната работа обаче кипи не тукъ, а долу, подъ земята. Да слѣземъ тамъ.

Ето грамадни кладенци, **шахти**, които водятъ нѣкъде дълбоко, като че ли въ ада. На наше разположение сж: двигателна машина, ведро, закачено на дълго вжже, грамадна стълба или дебело вжже съ клупъ; спускайте се, съ каквото искате. Ние избираме ведрото и се нагаждаме въ него. Вжжето е навито на чакръкъ, който се развива, и ведрото се спуща въ кладенеца. Ние минаваме отъ свѣтло въ нѣкаква мъгла. Тия, които не сж привикнали, се страхуватъ.

„Сто-о-о-й!“ обажда се гръмливиятъ гласъ на нашия водачъ. Ведрото е вече на дъното на шахтата (кладенеца). Ние излизаме изъ него и тръгваме следъ нашия водачъ. Надалечъ блещукатъ огньове. Предъ насъ е дълъгъ, високъ коридоръ. По стенитѣ му ту тукъ, ту тамъ сж окачени лампички, които слабо освѣтяватъ стенитѣ и тавана на галерията. Вие се вглеждате внимателно и сте изненадани, като виждате, че и стенитѣ, и таванътъ сж отъ грамади соль. На мѣста тя е бѣла като снѣгъ, на мѣста има зеленикавъ цвѣтъ, но повечето тъмна.

Да вървимъ по-нататъкъ. Ето площадка. Тукъ се кръстосватъ нѣколко подземни ходове. — „Надѣсно!“ командува рудокопачътъ, който върви напредъ. Ние послушно завиваме надѣсно. Свѣтлината се усилва. Подземието като че ли оживява. Слушатъ се нѣкакви неразбрани гласове. Чуватъ се равномерни удари отъ каменоломни орждия. Надалечъ се виждатъ човѣшки фигури. Ние влизаме въ голѣма стая, висока 80 — 90 метра. Надъ нея се надвесва красивъ сводъ отъ чиста, прозрачна като стъкло, сслъ; отъ страни сжщо такива стени. Здрави солни стълбове и колони подпиратъ тавана. Ето и работницитѣ, които къртятъ каменна соль; къртятъ я на буци и правилни плочи, които се търкалятъ по пода.

По-нататъкъ, при изхода на грамадната стая, нови подземни ходове, а отъ страни на тѣхъ — пакъ стаи, голѣми и малки, и въ тѣхъ кипи сжщата работа. . .

„Стълбата! Да се спуснемъ по-долу!“ раздава се отново командата на водача, и ние се упжтваме за втория етажъ. Тукъ, изобщо, е сжщата картина: галерии, пробити въ дебелия солень пластъ, стаи, тежки сводове, мъжделива свѣтлина, тъмни фигури на рудокопачи, плочи отъ каменна соль. . . . Изеднажъ дочуваме нѣкакви чудни звукове, прилични на равномерно плѣскане на вода.